

Arrest

nr. 176 730 van 21 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. ABBEEL, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, MI S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun/Tadzjiek van origine te zijn. Uw vader is Pashtoun en uw moeder is Tadzjiek. U verklaart dat u op de 15e van de 2e maand 1367 (= 5 mei 1988) geboren bent in het dorp Sharifkhail van het district Tagab, provincie Kapisa. Na acht jaar verhuisde u wegens de oorlog in het district Tagab naar het dorp Dawlat Baik Khail, district Nejrab ook in de provincie Kapisa. Van 1384 tot 1390 (=2005-2011) woonde u in Teheran, Iran waar u glazen en wegwerpproducten maakte. Daarna ging u terug naar Afghanistan en verbleef terug in het dorp Dawlat Baik Khail, district Nejrab provincie Kapisa. Drie à vier maanden na uw terugkeer uit Iran meldde u zich aan bij de nationale politie waar u twee maanden opleiding kreeg. U werkte eerst in het Musayi District, provincie Kabul en veranderde dan naar politiedistrict 12 in Kabul stad. U was chauffeur en werkte voor

de 'company commander' Mohammad Shafa. Uw broer M. is eveneens politieagent en werkt sinds 1391 (=2012) in politiedistrict 16 als sergeant. Uw andere broer K. is sinds 1392 (=2013) soldaat in het leger en hij is gestationeerd in de provincie Paktika. Sinds zijn indiensttreding is K. niet meer naar huis geweest. Uw moeder heeft nog drie zussen die met hun echtgenoten in Gozargah, Kabul wonen. Uw tante S. is getrouwd met Z. die in een wisselkantoor werkt. Uw tante Z. is getrouwd met N., die een administratieve functie bij de overheid heeft en R. G. met A. K. die ook als bediende voor de overheid werkt. Uw vader heeft twee broers in Sharifkhail, T., A. G. en M. Uw oom A. G. heeft twee zonen, N. en P., die lid zijn van de taliban. Uw verloofde, M. M. is afkomstig van Nejrab district, provincie Kapisa maar haar ganse familie woont in Kabul. In 1392 (=2013) kwamen uw neven op bezoek en zagen het militair uniform van uw broer, ze deden navraag bij uw buurman en die zei dat jullie bij de politie werkten. Ze begonnen u telefonisch te bedreigen. Uw neven vroegen om te helpen om explosieven in het hoofdkantoor van de politie in Kabul te plaatsen. U weigerde om met hen samen te werken. De 25ste van de 10e maand 1393 (=15 januari 2015) kwamen ze naar uw huis omdat ze informatie hadden dat u toen thuis zou zijn. Dit was niet het geval. Uw vader, D.G.S., deed de deur open en ze doodden hem per ongeluk omdat ze dachten dat u het ging zijn. Uw moeder belde uw broer M. die onmiddellijk naar huis ging. Hij was sergeant en mocht een wapen dragen, u als gewone soldaat niet en daarom waren ze in u geïnteresseerd. Na uw opleiding belde u uw broer M. omdat u naar huis wou gaan, hij vertelde u dat uw vader gestorven was. U besloot niet meer naar huis te gaan. Uw moeder ging bij uw oom van moederskant Shahpour, in Qalai Jabar, een naburig dorp, gaan wonen. U bleef nog één dag in Kabul, in een hotel in de buurt van Kampani en ging dan met uw vrienden S., M. en J. afkomstig uit Dari Kalani naar Iran. U woonde en werkte opnieuw bij uw vorige werkgever, L. in Tehranpars. Omdat Iran Afghanen verplichtte om naar Syrië te gaan en te vechten tegen IS en de Afghanen die weigerden gerepatriëerd werden, was het leven in Iran moeilijk en u besloot verder te reizen. Via Turkije, Griekenland, Macedonië of Servië, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 15 november 2015 aan in België. U diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 7 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele werkbadge van de politie, een medische controlekaart, foto's van uw werk, uw diploma van het werk en enkele documenten van onderweg neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het CommissariaatWTC generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor uw neven die bij de taliban zijn, niet gegrond hebt gemaakt.

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsbestek waarin uw neven N. en P. bedreigingen uitten. U verklaarde dat uw neven in 1392 (=2013) via uw buur te weten kwamen dat jullie bij de politie werkten. Daarna begonnen de bedreigingen en ze namen toe doorheen 1392 (=2013). In 1393 (=2014) vroegen ze dan om explosieven te plaatsen in het hoofdkwartier van de politie in Kabul (gehoorverslag, p.21). Later verklaarde u echter dat uw neven in 1392 (=2013) te weten kwamen dat jullie voor de politie werkten, dat u in de 6e maand van 1392 (= aug/sept 2013) naar huis ging en dat ze u op dat moment persoonlijk vroegen om explosieven naar het hoofdkwartier te brengen (gehoorverslag CGVS, p.22). Wanneer u daartussen gevraagd werd wanneer de bedreigingen dan begonnen, antwoordt u plots "ik weet het jaar niet" (gehoorverslag CGVS, p. 21). Terwijl u ervoor en erna de bedreigingen in een weliswaar deviante maar vrij exacte tijdspanne kon situeren.

Verder dient te worden opgemerkt dat tussen uw verklaringen bij het Commissariaat en deze van bij DVZ er sprake is van een omissie. U verklaart bij het Commissariaat namelijk dat uw neven vroegen om samen te werken en explosieven mee te nemen naar het politiehoofdkwartier in Kabul. Bij DVZ hebt u dat echter nooit vermeld: daar zei u enkel dat uw neven jullie frequent bedreigden en zeiden dat jullie moesten stoppen met werken voor de regering (Vragenlijst CGVS, DVZ, 10 maart 2016). U verklaart bij het CGVS nochtans meermaals uitdrukkelijk dat u de opdracht kreeg om explosieven mee te nemen naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 19, p. 21, p. 22). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u niks over explosieven verklaard hebt bij DVZ, zei u laconiek: "Omdat ze me het niet vroegen" (gehoorverslag CGVS, p. 23). Deze omissie heeft u daarmee niet uitgelegd en tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Het is daarnaast opmerkelijk dat uw neven jullie zouden aanvallen in een voor hen onbekende regio waar hun commandanten geen macht hebben. U verklaart zelf dat ze actief waren in het district Tagab, waar de taliban aan de macht is (gehoorverslag CGVS, p.20). Dat uw neven plots de opdracht zouden hebben gekregen van hun commandanten om in een ander district een gevaarlijke aanval te gaan uitvoeren is bedenkelijk.

Verder is het bevreemdend dat u het voornaamste doelwit van uw neven zou zijn terwijl uw broer toch een hogere rang heeft binnen de politie (gehoorverslag CGVS, p. 24). U poneert dat ze u en niet uw broer viseerden omdat uw broer als sergeant gewapend mocht rondlopen en dat u onbeschermd was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Politieagenten met een hogere rang zijn nochtans een belangrijker doelwit voor de taliban. Bovendien verklaart u dat zowel u als uw broer naar huis gingen op het einde van de maand, normaal de 25ste. Uw neven vielen de 25ste van de 10e maand 1393 (=15 januari 2015) uw huis aan met de informatie dat mogelijks zowel u als uw broer die avond thuis zouden zijn. Uw neven waren dus niet specifiek naar u op zoek. U verklaart zelf dat ze op afstand stonden en dachten dat M. of M. de deur opende (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gezien uw neven jullie huis zouden hebben aangevallen ongeacht of uw broer thuis was, toont aan dat ze blijkbaar geen schrik hadden dat uw broer een wapen droeg. Het is dan ook opmerkelijk dat uw broer die een hogere rang heeft en dezelfde bedreigingen ontving wel naar huis kon gaan na de dood van uw vader en u niet (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Na het incident heeft uw broer zijn telefoonnummer veranderd en is uw moeder naar uw oom verhuisd. Uw neven weten niet naar waar uw familie verhuisd is. Uw broer M. heeft zijn werk als politieagent in Kabul gewoon verdergezet (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). U besliste om naar Iran te gaan omdat u uw gedachten wou verzetten na het incident en geen interesse meer had in uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 26). Uw broer heeft na het incident geen problemen meer ondervonden met uw neven. Hij heeft gewoon zijn telefoonnummer veranderd en gaat zelfs nog terug naar het district Nejrab, weliswaar als het donker is. U verklaart dat u zelf ook geen contact meer heeft gehad met uw neven gezien ze uw nummer niet hebben (gehoorverslag, p. 27). Het is vreemd dat uw neven na een mislukte aanslag op uw leven niet meer moeite zouden doen om u op te sporen.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw job als politieagent in Kabul, die hier niet ter discussie staat. Verder legt u geen enkel identiteitsbewijs neer of enig ander document die uw asielaanvraag zou kunnen bevestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden niet getrouwd is. U bent aldus zonder kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U bent verloofd met M. M., afkomstig uit het district Nejrab, provincie Kapisa maar haar ganse familie woont in Kabul, op de weg naar de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat u stopte met school in 1384 (=2005) om naar Iran te gaan werken (gehoorverslag CGVS, p. 12). U woonde 6 jaar in Tehranpars, Teheran, Iran op verschillende locaties. U werkte bij een Armeniër genaamd L. in een bedrijf waar ze glazen en wegwerpproducten maakten (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). U woonde van januari 2015 tot uw vertrek naar Europa opnieuw in Tehranpars. U verdiende 1 miljoen 100 000 toman (= +320 EUR) per maand in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). Tijdens uw periode in Afghanistan werkte u als politieagent bij de Afghaanse Nationale Politie (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. Immers verklaart u dat in de stad Kabul, meer bepaald in Gozargah, drie tantes van moederskant heeft wonen. Uw tante S. is getrouwd met Z. die op de geldwisselmarkt werkt en uw tantes Z. en R. G. zijn getrouwd met respectievelijk N. en A. die allebei voor de overheid werken (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Daarnaast verklaarde u dat uw ganse aanstaande schoonfamilie eveneens in Kabul woont (gehoorverslag CGVS, p. 8).

U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U verklaart dat uw vader gestorven was, uw moeder verhuisde naar het huis van uw oom en dat u geen andere mensen in Kabul had om bij te blijven. U geeft geen specifieke reden waarom uw leven in gevaar zou zijn mocht u in Kabul gebleven zijn. U haalt enkel aan dat u na de dood van uw vader niet in Kabul wou blijven en naar Iran wou (gehoorverslag CGVS, p. 26). Toen u besloot om Iran te verlaten, verklaart u dat u niet in Kabul kon wonen gezien u uw werk had opgezegd zonder de overheid te verwittigen en u geen targiz bent gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Uit onze informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd bijgevoegd, blijkt echter dat desertie niet strafbaar is. Hierboven werd al aangetoond dat het onaannemelijk is dat uw neven u zouden kunnen vinden in Kabul. Immers, uw broer werkt nog steeds als politieagent in Kabul en heeft geen problemen meer gehad sinds de aanval op jullie huis. Uw broer kon na het incident zijn werk gewoon verderzetten en keert zelfs af en toe terug naar Nejrab zonder verder nog bedreigingen te hebben gekregen. U verklaart zelf ook dat uw neven niet op de hoogte zijn waar jullie wonen en gewoon door het veranderen van jullie simkaart de bedreigingen gestopt zijn (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u niet in Kabul zou kunnen wonen, zeker gezien uw drie tantes van moederskant en uw schoonfamilie daar wonen en u er wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt. Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul en in Iran woonde en werkte. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Iran en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*³

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas over de data waarop zijn neven hem bedreigd hebben, te wijten zijn aan het feit dat het feit betrof van enkele jaren geleden. Ten onrechte hecht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) weinig belang aan de bedreiging door de neven. Het is niet omdat verzoeker de concrete data niet kon geven dat de feiten niet waarachtig zijn. Om de waarachtigheid en de ernst van de feiten te staven, brengt verzoeker een verklaring bij die op 6 augustus 2016 werd opgesteld door de burgemeester van zijn dorp. In deze verklaring wordt vermeld dat verzoeker bedreigd werd door zijn neven en dat zijn broer inmiddels ook het land heeft moeten verlaten omwille van de dreiging door deze neven.

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat het CGVS de acute bedreiging miskent die Afghanen in hun land ondervinden en dat het de acute bedreiging miskent die verzoeker zelf in zijn land ondervindt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- een onvertaalde kopie van verzoekers diploma bij de politie (reeds voorgelegd bij het CGVS);
- een kopie van zijn werkbadge en medische kaart bij de politie (reeds voorgelegd bij het CGVS);
- drie foto's van verzoeker in uniform en gewapend (reeds voorgelegd bij het CGVS);
- een onvertaalde kopie van een document opgesteld in het Arabisch.

3.2.2. Ter zitting worden volgende stukken voorgelegd:

- een lijst van terroristische aanslagen afgedrukt op 12 oktober 2016 vanop Wikipedia;
- een uitprint van een internetartikel van de site www.nu.nl "*Tientallen doden en honderden gewonden na bomaanslag in Kabul*" van 19 april 2016;
- een uitprint van een internetartikel van de site www.volkskrant.nl "*IS claimt bloedige zelfmoordaanslag in Kabul, zeker 80 doden*" van 23 juli 2016;
- een uitprint van een internetartikel van de site www.telegraaf.nl "*Zestien doden bij aanslag universiteit Kabul*" van 25 augustus 2016;
- een uitprint van een internetartikel van de site www.washingtonpost.com "*Kabul increasingly a target as Taliban launches shocking attacks*" van 7 september (vermoedelijk 2016);
- een uitprint van een internetartikel van de website www.nos.nl "*Terrorist schiet veertien mensen dood in heiligdom Kabul*" van onbekende datum;
- een kopie van een artikel uit "*De Tijd*" van 9 september 2016.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als

administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- verzoeker maakt geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk, gegrond in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald zijn vrees voor zijn neven die bij de Taliban zijn;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsbestek waarin zijn neven bedreigingen uitten: de neven kwamen in 2013 te weten dat verzoeker voor de politie werkte, de bedreigingen begonnen in 2013, in 2014 vroegen de neven om de Taliban te helpen *versus* de neven kwamen in 2013 te weten dat verzoeker voor de politie werkte, in augustus/september 2013 vroegen ze hem om de Taliban te helpen, verzoeker weet niet wanneer de bedreigingen begonnen;
- er is een belangrijke omissie in verzoekers relaas: bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft verzoeker niet verklaard dat zijn neven hem vroegen explosieven mee te nemen naar het politiehoofdkantoor in Kabul. Hiermee geconfronteerd stelde verzoeker dat ze hem dit niet vroegen bij de DVZ;
- het is opmerkelijk dat verzoekers neven verzoeker en zijn familie zouden aanvallen in een voor hen onbekende regio waar hun commandanten geen macht hebben;
- het is bevreemdend dat verzoeker het voornaamste doelwit zou zijn terwijl zijn broer ook bij de politie werkt en een hogere rang heeft. De uitleg hiervoor dat zijn broer gewapend mocht rondlopen en verzoeker niet is niet aannemelijk omdat voor de Taliban iemand met een hogere rang een belangrijker doelwit is en omdat de neven kwamen op een ogenblik waarop normaal gezien verzoeker en zijn broer thuis zouden zijn, niet enkel verzoeker. De neven zouden aanvallen, ongeacht verzoeker of zijn broer thuis was, dit doet dus afbreuk aan de bewering dat ze schrik zouden hebben omdat verzoekers broer een wapen droeg. Het is ook opmerkelijk dat verzoekers broer, die een hogere rang heeft en dezelfde bedreigingen ontving, wel naar huis kon gaan na de dood van hun vader;
- na het incident heeft verzoekers broer zijn telefoonnummer veranderd en is zijn moeder naar verzoekers oom verhuisd, de neven weten niet waarnaar de familie verhuisd is. Verzoekers broer heeft zijn werk als politieagent in Kabul gewoon verder gezet en heeft na het incident geen problemen meer ondervonden met de neven. Hij heeft zijn telefoonnummer veranderd en gaat zelfs nog terug naar het district Nejrab (waar de familie woonde en het incident plaatsvond), weliswaar als het donker is. Ook verzoeker wordt niet meer last gevallen, omdat hij zijn telefoonnummer gewijzigd heeft, het is vreemd dat zijn neven niet meer moeite doen om hem op te sporen na een mislukte aanslag.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Het CGVS kan gevolgd worden waar wordt vastgesteld dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Naast een tegenstrijdigheid over het tijdsbestek van de bedreigingen en een omissie in zijn verklaringen, legt verzoeker opmerkelijke en weinig aannemelijke verklaringen af over zijn problemen met twee neven die voor de Taliban werken en verzoeker zouden bedreigen omdat hij als politieagent niet met hen wil meewerken. Verzoeker verklaarde dat zijn neven hem wilden aanvallen, maar zijn vader in de plaats hebben aangevallen (gehoor CGVS, p. 23), in verzoekers ouderlijk huis in het district Nejrab, in opdracht

van hun commandanten (gehoor CGVS, p. 21). Dit is een regio waar de Talibancommandanten van de neven geen macht hebben, verzoeker verklaarde immers dat de Taliban het meest actief was in het district Tagab, dat ze actief waren in Sharifkhail en in contact stonden met andere Talibannetwerken in andere plaatsen in Tagab en Alasai district (gehoor CGVS, p. 20). Tevens verklaarde verzoeker dat zijn broer M. ook bij de politie werkt, maar een hogere rang heeft, en dat verzoeker zelf, met een lagere rang, en niet zijn broer toch het doelwit was van zijn neven (gehoor CGVS, p. 19 en p. 24). Dit is vreemd omdat politieagenten met een hogere rang een belangrijker doelwit zijn. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij zelf het doelwit was van zijn neven.

In dit verband is het ook weinig aannemelijk dat, na de dood van zijn vader, zijn broer met hogere rang zonder probleem naar het ouderlijk huis kon komen maar verzoeker niet. Verzoekers uitleg dat zijn broer als sergeant gewapend mocht rondlopen en dat de neven het daarom niet op zijn broer maar wel op hem gemunt hadden (gehoor CGVS, p. 19 en p. 24), strookt niet met verzoekers verklaringen dat een bron in het dorp aan de neven verteld had dat verzoeker en zijn broer die dagen thuis zouden zijn (gehoor CGVS, p. 23). De neven zijn dan toch gekomen, zonder blijkbaar afgeschrikt te zijn door het feit dat verzoekers broer gewapend kon zijn.

Daarbij komt dat verzoeker verklaard heeft dat zijn broer na de dood van hun vader (per ongeluk gedood door de neven) terug naar Kabul is gegaan om zijn werk als sergeant bij de politie verder te zetten en daarbij geen problemen had (gehoor CGVS, p. 24 en p. 25). Verzoeker zelf was net afgestudeerd aan de politieacademie maar had na de dood van zijn vader geen interesse om zijn werk verder te zetten en trok naar Iran (gehoor CGVS, p. 26).

Uit het feit dat verzoekers broer zijn werk als politieagent gewoon kon verderzetten en uit het feit dat verzoeker niet heeft verklaard dat hij uit vrees voor zijn neven niet wilde verder werken als politieagent maar wel dat hij door de dood van zijn vader niet meer was geïnteresseerd in zijn werk en terug wilde keren naar Iran om daar te werken (gehoor CGVS, p. 25 en p. 26) bij een werkgever bij wie hij in het verleden reeds zes jaar gewerkt had (gehoor CGVS, p. 5), blijkt dat inderdaad kan worden aangenomen dat verzoeker Afghanistan niet heeft ontvlucht uit vrees voor vervolging als een persoon met een risicoprofiel, met name een Afghaanse politiemann.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn broer inmiddels ook Afghanistan is ontvlucht, ter zitting herhaalt hij dit en verduidelijkt hij dat door bij het CGVS te verklaren dat zijn broer verder kon werken als politieagent, hij niet wilde zeggen dat zijn broer veilig is. Er dient echter te worden opgemerkt dat de bewering dat zijn broer inmiddels ook Afghanistan is ontvlucht, een loutere bewering is die niet wordt gestaafd met feitelijke gegevens. Dit betreft een bewering *post factum* die geen afbreuk doet aan de hierboven gedane vaststellingen.

Waar verzoeker bij het verzoekschrift een document voorlegt dat een verklaring zou betreffen van de burgemeester van het dorp waarin het ouderlijk huis van verzoeker gelegen was, en dat deze burgemeester verklaart dat *“verzoeker inderdaad bedreigd werd door zijn neven om hen te helpen om de Taliban te versterken”* en dat M., verzoekers broer *“inmiddels ook het land heeft moeten verlaten omwille van de dreiging door de bewuste neven”*, wordt opgemerkt dat bij het verzoekschrift enkel een onvertaald document in het Arabisch werd gevoegd. Bij gebrek aan vertaling kan de Raad niet opmaken wat in dit document geschreven staat. Tevens wordt opgemerkt dat dit document een kopie betreft, en dat aan kopieën, gelet op de manipuleerbaarheid daarvan, weinig geloof kan worden gehecht.

Inzake de tegenstrijdigheid stelt verzoeker in het verzoekschrift dat de feiten al dateren van enkele jaren geleden en dat verzoeker daarom niet met zekerheid de precieze data kan geven. Dit is slechts een uitleg *post factum*. Inzake het feit dat hij bij de DVZ niets verteld heeft over de vraag van zijn neven om explosieven te brengen naar het politiehoofdkwartier in Kabul, wordt opgemerkt dat verzoeker dit motief ongemoeid laat.

Uit het geheel van de hierboven gedane vaststellingen blijkt dat verzoeker dan ook de besluiten niet weerlegt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 mei 2016 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.5 In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.6. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.3.7. Het CGVS vermeldt dat aan een Afghaanse asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS vervolgt dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* wordt, na onderzoek van de situatie, vastgesteld dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er wordt op gewezen dat verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken. Vervolgens wordt onderzocht of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul en wordt besloten dat dit in de gegeven omstandigheden het geval is.

3.3.7.1. Verzoeker voert aan dat Kabul geen veilige regio is. Ter zitting worden in dit verband hoger vermelde stukken neergelegd.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat Kabul niet veilig is en brengt in dat verband persartikels voor over aanslagen in Kabul, daterend van april tot september 2016, en een lijst van terroristische aanslagen van Wikipedia tot september 2016.

Over de veiligheidssituatie in Kabul wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De persartikels die verzoeker voorlegt, betreffen een aanslag met als vermoedelijk doelwit het hoofdkwartier van de inlichtingendienst NDS, een aanslag tijdens een demonstratie van de Hazara-bevolkingsgroep, een aanslag op de Amerikaanse universiteit in Kabul, een aanslag op het CARE-hoofdkwartier waar veel buitenlanders werken in Kabul en een aanslag op een sjiietisch heiligdom.

Uit verzoekers verklaringen (gehoor CGVS, p. 3) blijkt dat hij een Safi is en een Soenniet. Hij is dus geen Hazara en geen Sjiiet. Deze persartikels bevestigen wat in de bestreden beslissing vermeld staat, met name dat de aanslagen in Kabul gecoördineerde en complexe aanslagen zijn die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker zijn werk verlaten heeft en dat hij, buiten de problemen met zijn neven, die zoals gezegd niet aannemelijk zijn, niet heeft verklaard als politieagent een groter risico te lopen. De persartikels die verzoeker voorlegt, zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

3.3.7.2. Het onderzoek of verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt, luidt als volgt:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt."

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden niet getrouwd is. U bent aldus zonder kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U bent verloofd met M. M., afkomstig uit het district Nejrab, provincie Kapisa maar haar ganse familie woont in Kabul, op de weg naar de luchthaven (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat u stopte met school in 1384 (=2005) om naar Iran te gaan werken (gehoorverslag CGVS, p. 12). U woonde 6 jaar in Tehranpars, Teheran, Iran op verschillende locaties. U werkte bij een Armeniër genaamd L. in een bedrijf waar ze glazen en wegwerpproducten maakten (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). U woonde van januari 2015 tot uw vertrek naar Europa opnieuw in Tehranpars. U verdiende 1 miljoen 100 000 toman (= +320 EUR) per maand in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). Tijdens uw periode in Afghanistan werkte u als politieagent bij de Afghaanse Nationale Politie (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. Immers verklaart u dat in de stad Kabul, meer bepaald in Gozargah, drie tantes van moederskant heeft wonen. Uw tante S. is getrouwd met Z. die op de geldwisselmarkt werkt en uw tantes Z. en R. G. zijn getrouwd met respectievelijk N. en A. die allebei voor de overheid werken (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Daarnaast verklaarde u dat uw ganse aanstaande schoonfamilie eveneens in Kabul woont (gehoorverslag CGVS, p. 8).

U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U verklaart dat uw vader gestorven was, uw moeder verhuisde naar het huis van uw oom en dat u geen andere mensen in Kabul had om bij te blijven. U geeft geen specifieke reden waarom uw leven in gevaar zou zijn mocht u in Kabul gebleven zijn. U haalt enkel aan dat u na de dood van uw vader niet in Kabul zou blijven en naar Iran zou (gehoorverslag CGVS, p. 26). Toen u besloot om Iran te verlaten, verklaart u dat u niet in Kabul kon wonen gezien u uw werk had opgezegd zonder de overheid te verwittigen en u geen targiz bent gaan halen (gehoorverslag CGVS, p.27). Uit onze informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd bijgevoegd, blijkt echter dat desertie niet strafbaar is. Hierboven werd al aangetoond dat het onaannemelijk is dat uw neven u zouden kunnen vinden in Kabul. Immers, uw broer werkt nog steeds als politieagent in Kabul en heeft geen problemen meer gehad sinds de aanval op jullie huis. Uw broer kon na het incident zijn werk gewoon verderzetten en keert zelfs af en toe terug naar Nejrab zonder verder nog bedreigingen te hebben gekregen. U verklaart zelf ook dat uw neven niet op de hoogte zijn waar jullie wonen en gewoon door het veranderen van jullie simkaart de bedreigingen gestopt zijn (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u niet in Kabul zou kunnen wonen, zeker gezien uw drie tantes van moederskant en uw schoonfamilie daar wonen en u er wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt. Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul en in Iran woonde en werkte. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Iran en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in Kabul een intern vestigingsalternatief heeft omwille van welbepaalde uitgebreid uiteengezette redenen, op geen enkele wijze betwist en ook geen argumenten aanbrengt die op het tegendeel zouden wijzen. De Raad ziet ook geen argumenten die zich tegen deze overwegingen verzetten.

Verzoeker weerlegt bijgevolg niet dat hij beschikt over een intern vestigingsalternatief in een regio waar geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

3.3.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon

3.3.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET